

at Toldskatten udgør $\frac{1}{2}$ pCt. af Formuen. Det erede Medlem, der kom med disse Udtalelser, fandt, at det var ikke uehdeligt, og det ser heller ikke saa uehdeligt ud, det ser smaat ud, blot $\frac{1}{2}$ pCt. Men tager man Hensyn til det, som man lige saa godt har Lov til at bruge til Sammenligning, nemlig Folkemængden, saa ser det anderledes ud med Procenten, saa bliver det 15 Kr. for hvert Menneſte i Danmark, der svares i Told, og det er en høj Skat. Vilde man gaa et Skridt videre — det vilde ikke være rigtigt, fordi man ikke vilde kunne føre Beregningen igennem paa denne Maade — saa kunde man sige, at en Husmandsfamilie bestaaende af 4 Medlemmer kom paa den Maade til at svare 60 Kr. i Skat, men det gør den ikke, det kan en Husmand ikke svare i Skat, thi saa fik han slet ikke noget at leve af. Men der kan man se, at man skal være forsigtig i det hele, naar man taler om Fordelingen. Min Vøn er nem at beregne, og jeg har ogsaa prøvet paa at beregne, hvor meget jeg svarer i Toldskat, det bliver betydelig mere end $\frac{1}{2}$ pCt., det bliver henved 3 pCt. Naar jeg fra dette Udgangspunkt siger, at jeg er omtrent stillet som en mindre Gaardmand, og at Gaardmandsklassen i Danmark udgør omtrent 80,000, nogle og halvfjerdsindstyve Tusende Familier, saa saa vi straks en meget højere Sattesprocent for deres Bedkommende, men gaa vi ned ad, saa bliver det endnu uehdeligere. Der ligger i denne Toldskat altid noget af en Ropskat, og da de fattige Familier tit ogsaa ere større end de velhavende, saa rammer den saa meget haardere. Vi have her i Landet omtrent 180,000 Arbejderfamilier, og det er dem, der komme til at bære den største Del af vore Toldskatter. Det er en Selvfølge, at dersom Toldskatten skal gøre den ønskede Virkning, saa er man nødt til at lægge den paa almindelige Forbrugsgenstande, hvad der flere Gange er udtalt. Men saa kommer den til at ramme den store almene Befolkning og ramme den haardest. Jeg har set opgjort, at der er fattige Familier, mange Familier i Danmark for Tiden ude paa Landet, der ikke have mere end 300 Kr. at leve af om Aaret, og naar de skulle deraf give mange Procent i Told — jeg har set opgjort, at de svarede indtil 10 pCt., jeg tror nu ikke det er Tilfældet, jeg tror det er for meget — men althaa, selv om det er betydelig lavere, bliver det dog en haard Skat for dem. Jeg holder ikke af at bruge stærke Udtryk, men jeg kunde fristes til at sige, at det i Grunden er en Vampyrskat; tager den ikke Blodet, tager den dog Kræfterne, idet disse Folk maa nægte sig ligefrem absolute Livsformøndenheder,

Det er en uehelig Omstændighed, som altid følger med Toldbestatningen. En anden Indsigelse, denne store Toldbestatning har haft, er den, at den har været med til at drage Arbejderne fra Landet og ind til Bjerne. Man kan jo sige, at naar man klager over disse Toldbestatninger, kan man vende Medaljen: paa den anden Side staar Beskyttelsen, og det er ogsaa en Beskyttelse for Arbejderen. Denne Udtalelse har ofte mødt mig i Debatter om denne Sag ude paa Landet, men ser man saa paa denne Beskyttelse, saa er det ingen Beskyttelse for Arbejderne; de ere de eneste, der ingen Beskyttelse have, medens de betale til al mulig anden Beskyttelse i Landet. Naar Haandværkerne kræve Beskyttelse, maa Arbejderen saa ikke betale dem, idet de ere Part deri? Naar Industrien kræver Beskyttelse, maa saa ikke Arbejderne betale deres Part deraf? Men har man nogenſinde talt om at give selve Arbejderne Beskyttelse? Det vilde komme til at lyde underligt, dersom man sagde: Ja, siden der skal være Beskyttelse for alle i Landet, saa ville vi ogsaa have Arbejderne beskyttede, saa skal selve Arbejdskraften beskyttes saaledes, at naar der er for saa Arbejdere, og nogle tro, at Arbejdskraften bliver for dyr og i den Anledning ville indforſkrive Arbejdere, skal der lægges Skat paa hver Arbejder, der indvandrer. Hvad vilde man sige dertil? De eneste, der bidrage til al anden Beskyttelse i Landet, og de eneste, der netop ikke have Beskyttelse, ere saaledes Arbejderne. Det er ikke mere end 2 Aar siden efter et stort Landmøde i Sylland, at en af vore Godsejere udtalte — jeg veed ikke, om det var en Gengivelse af Ytringer, der vare faldne paa selve Mødet: Vi maa til at indforſkrive Arbejdere fra Kina, for de Folk have viist i Amerika, at de kunne bestille mere arbejde mere og leve af mindre, de kunne leve af Levnetsmidler, som man ikke kan byde en dansk Mand. Det vilde være en dejlig Arbejdervenlighed! men det er dog det, der sker hver Dag i Virkeligheden. En Arbejdsgiver, som kan saa Arbejdskraft billigere andet Steds fra, tager den, og dog er der aldrig Tale om Beskyttelse for Arbejderen, men hver Gang vi forhøje Beskyttelsen, forhøje Toldskatterne, saa Arbejderne deres Part at bære deraf. Specielt har Beskyttelsen af Haandværk og Industri medført, at naar der er begyndt en saadan ny Virksomhed, saa bliver der en stærk Tilgang til Jaget paa Grund af den lille Binding, der er derved i Ojeblikket, indtil Jaget saa paa en ganske kort Tid er overskyldt med Arbejdere, og saa er man lige nær. Men det har ført Arbejderne fra Landet ind til Bjerne. Det er